

Lauantai 6.7.2013

Lähetysseurat 15:30

Kirkkoherra István Szarka, Bakonycsernye, Unkari

Käännös: Anna-Maija Viljanen-Pihkala

Rakkaat kristityt sisaret ja veljet!

Alkukeväästä käteeni osui saksalaisen teologin, Klaus Douglasin teos, josta löysin seuraavan kertomuksen. 1600-luvun puolivälissä eräs ritari kolkutti Port Royal -luostarin ovelle ja pyysi saada keskustella erään tietyn luostarin asukkaan kanssa. Tuossa luostarissa nimittäin asui jo nuorena maailman mainetta niittänyt tiedemies, matemaatikko ja fyysikko Blaise Pascal, joka loi perustat muun muassa niin integraali- kuin todennäköisyyslaskennallekin. Ja näistä juuri tuon jälkimmäisen takia vierailija tahtoi päästä hänen puheilleen.

Tapaamisen aikana ritari kertoi lyhyesti tulonsa syyn: Haluaisin tietää, mikä on todennäköisyys Jumalan olemassa ololle. Pascal vastasi suoraan kysymykseen lyhyesti ja ytimekkäästi: 50 % - 50 %, mutta kerrohan, miksi haluaisit tietää sen. Tulin uteliaaksi. Tiedäthän, ritari aloitti, sain aikanaan kristillisen kasvatuksen, mutta me ritarit emme vietä erityisen siveellistä elämää. Naisia, hummailua, kovia tappeluita. Ja aina, kun minusta alkaa tuntua hyvältä, mieleeni juolahtaa Jumala ja hyvä tuuli katoaa samantien. Haluaisin lopultakin saada varmuuden. Kaikista mieluiten eläisin joko kokonaan Jumalan kanssa tai täysin ilman häntä.

Pascal vastasi näin: Meidän elämäntarinamme muistuttavat toisiaan. Minä en kylläkään rypännyt, en tapellut enkä metsästännyt naisia, mutta minullakin oli yksi paha synti. Pelasin uhkapelejä ja löin vetoa lähes kaikesta mahdollisesta. Ehdotan sinullekin nyt vedonlyöntiä. Lyö vetoa Jumalasta!

Ritari ällistyi. Hän oli nähnyt elämänsä aikana monenlaista, mutta mitään tällaista hän ei ollut kuullut, varsinkaan luostarin seinien sisäpuolella. Pascal selitti tarkemmin karkeaa ritaria hämmäntänyttä ajatusta: Lyö kanssani vetoa, veikkaa Jumalan puolesta. Aivan niin kuin ruletissa. Laita koko elämäsi Jumalan varaan ja huomaat, että hän alkaa näyttäytyä sinulle vähä vähältä.

Ritari epäröi. Hän tunsu jääneensä nalkkiin ja pakotietä etsien hän kysyi: Miksi minun pitäisi ottaa ensimmäinen askel? Pascal selitti ritarille, että Raamattu ei oikeastaan kerro mistään muusta kuin Jumalan vaivannäöstä hänen etsiessään ihmisiä. Aina siihen äärimmäiseen tekoon saakka, kun hän lähti Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa kadonneiden perään, etsimään heitä ja lunastamaan heidät ristillä kadotuksesta.

Valitettavasti kertomuksen loppu ei ole onnellinen. Ritari rakasti liikaa syntejään. Hän ei oikeasti pelännyt Jumalan olemassaolon epävarmuutta vaan pikemminkin piti mustasukkaisesti kiinni synneistään, huikentelevaisesta elämäntavastaan. Hän ei uskaltanut laittaa elämäänsä anteeksiannon ja laupeuden Kristuksen varaan.

Tuo kertomus kosketti minua henkilökohtaisesti, sillä olen itsekin kokenut noita ritarin kamppailuja. Vanhempani olivat kristittyjä ja meidät kasvatettiin sen mukaisesti. Koulussa ja yhteiskunnassa tuolloin näytti suuntaa kuitenkin marxilainen ideologia. Koin tämän kaksijakoisen kasvatuksen vaikutuksen niin voimakkaana, että vielä nuorena aikuisenakin etsin totuutta,

vastausta siihen suureen kysymykseen, joka on jokaisen tehtävä rehellisesti itselleen. Ihan niin kuin Lutherkin etsi ja kysyi: Onko olemassa armollista Jumalaa? Sellaista Jumalaa, joka olisi minulle henkilökohtaisesti Herra ja Vapahtaja?

Puolitoista vuotta kestäneen asepalveluksen aikana minulla oli paljon aikaa pohdiskella. Silloin – en vetoa lyöden, mutta ylhäältä tulleen voimakkaan sysäyksen pakottamana – päätin laittaa Jumalan koetukselle, vaatia häntä tilille sanoistaan. Tuosta hetkestä lähtien aloin elää niin kuin Jumala olisi ja minulla olisi armahtava ja rakastava Jumala.

Sen jälkeen Jumala on vastannut minulle sanassaan ja elämäni eri vaiheiden kautta, aivan niin kuin tuo uskova tiedemies ennusti. Askel kerrallaan hän on näyttäytynyt minullekin. Hän opetti vähitellen minua totuuksiinsa ja paljasti sitten suurimmat salaisuudet. Kristuksen ristin alastoman totuuden.

Ymmärsin pitkäperjantain järjestyttävän todellisuuden ja sen, että nuo tapahtumat eivät todellakaan ole minusta riippumattomia. Sillä se kaikki oli Jumalan verinen uhri minun ja teidän puolesta. Sen jälkeen en ole pystynyt tekemään muuta kuin julistamaan saamaani varmuutta. Niin teen nytkin teidän keskuudessanne.

Rakkaat sisaret ja veljet! Tekin ymmärrätte ja tunnette Jumalan uhrin voiman. Sillä Suomen evankelisluterilaisen kirkon historia antaa niin monta esimerkkiä siitä, mitä tarkoittaa Kristuksen uhrin ymmärtäminen ja seuraaminen. Tekin olette kärsineet monta kertaa sen, mitä Kristuksen kärsimyksistä on vielä jäljellä. Mutta kuitenkin emme voi elää menneisyydestä. Jokaisen sukupolven on uudestaan ja uudestaan etsittävä vastaus kysymysten kysymykseen.

Toivon, että tänään kun kuuntelette Jumalan sanaa ja todistusta hänestä, Jumalan rakkauden ihme sykähdyttäisi yhä useampia sydämiä, sinun oman elämäsi onnellisuuden ja sen maailman tähden, joka kaivaten odottaa sitä muutosta, että näkisi Jumalan rakkauden hänen lapsiansa hyvien tekojen kautta.